

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13411/2024
05.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Горан Брдар, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 28/24 од 13.02.2024. године, у седници одржаној 05.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 28/24 од 13.02.2024. године и о трошковима поступка садржаним у истој пресуди.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 28/24 од 13.02.2024. године и одлуке о трошковима поступка садржаним у истој пресуди.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 76/23 од 08.11.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Ужицу П 11/22 на име новчаног обештећења исплати 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом прописаном одредбом члана 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 08.11.2023. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца за разлику од досуђеног износа ставом првим изреке пресуде до потраживаног износа од 1.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом прописаном одредбом члана 4. став 1. Закона о затезној камати. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 625.500,00 динара са законском затезном каматом рачунатом од подношења тужбе до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 47.250,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 28/24 од 13.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу Прр 76/23 од 08.11.2023. године у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу Прр 76/23 од 08.11.2023. године у ставу другом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Ужицу П 11/22 на име новчаног обештећења исплати још 300 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом прописаном одредбом члана 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 08.11.2023. године као дана пресуђења до коначне исплате. Истим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да му тужена исплати још 200 евра до укупно тражених 1.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом прописаном одредбом члана 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 08.11.2023. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртном изреке првостепене пресуде остаје неизмењена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући пресуду у ставу првом и трећем изреке због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 23/10), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

Предмет тражене правне заштите је накнада имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року од 625.500,00 динара са законском каматом која штета се односи на трошкове поступка у предмету пред Основним судом у Ужицу П 11/22, као и трошкова поступка по одлучивању о овом предмету. У односу на потраживање тужиоца за материјалну штету Врховни суд налази да се о томе одлучивало у предмету пред Вишим судом у Ужицу П 11/22 и предмету пред Врховним судом Рев 17986/22 те да нема услова да се може сматрати да постоји одговорност тужене по члану 172. ЗОО који је прописао да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција и поред утврђења повреде права на суђење у разумном року. Одлука о трошковима поступка зависи од успеха странака у сваком конкретном предмету, па с тим у вези нема услова за уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.05.2023. године, а вредност предмета спора је означена на 698.500,00 динара што према средњем курсу на дан подношења тужбе очигледно представља противвредност износа мањег од 40.000 евра.

Из свега тога произлази да ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, а у односу на став први изреке првостепене пресуде.

На основу члана 413. ЗПП Врховни суд је донео одлуку као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић